

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/85/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4610200603
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4610200603.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členov senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: T. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q., J. C. W. XXXX/XX, zastúpený Mgr. Jurajom Šimunym, advokátom, so sídlom Topoľčany, Nám. M. R. Štefánika 30/33, proti žalovanému: T. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom A., J. L. XXXX/X, zastúpený Pavlom Trnkom, advokátom, so sídlom Bánovce nad Bebravou, Novomeského 1322/16, o zaplatenie 16.795,70 eura s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 16. decembra 2016 č. k. 4C/109/2010-303 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu na zaplatenie 16.795,70 eura s 9,5% ročným úrokom od 23. 01. 2008 do zaplatenia zamietol, čím nahradil pôvodný rozsudok č. k. 4C/109/2010-118 zo dňa 19. 11. 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/40/2011-157 zo dňa 26. 05. 2011. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov pôvodného konania, ako i obnoveného konania v plnej výške. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 657, § 658 ods. 1, § 570 ods. 1, 2, § 571 Občianskeho zákonníka, ako aj vykonaným dokazovaním. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 16.795,70 eura s 9,5% ročným úrokom od 23. 01. 2008 do zaplatenia z dôvodu, že dňa 23. 01. 2008 so žalovaným uzatvoril zmluvu o pôžičke, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal vrátiť pôžičku v mesačných splátkach po 6.500 Sk, avšak splátky riadne a včas nerealizoval a v dôsledku toho sa stal splatný celý dlh. Rozsudkom č. k. 4C/109/2010-18 zo dňa 19. 11. 2010 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 16.795,70 eura s 9,5% ročným úrokom od 23. 01. 2008 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania vo výške 100%, nakoľko na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané písomnou predloženou zmluvou, že dňa 28. 11. 2006 sporové strany uzatvorili zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca poskytol žalovanému pôžičku vo výške 550.000 Sk a žalovaný prevzatie uvedenej sumy potvrdil podpisom. Dňa 23. 01. 2008 uzavreli strany zmluvu o pôžičke na sumu 525.000 Sk, na ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 6.500 Sk a zároveň si dohodli aj úrok vo výške 9,5% ročne. Táto nová zmluva mala nahrádzať predchádzajúcu zmluvu zo dňa 28. 11. 2006. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 9Co/40/2011-157 zo dňa 26. 05. 2011 potvrdil rozsudkom súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatoval, že v danej veci bolo odovzdanie predmetu pôžičky potvrdené svedkami C. B. a R. B. a zároveň svedok T. I. U. potvrdil skutočnosti ohľadne uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ako aj spísania druhej zmluvy o pôžičke na požičanú sumu. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 7C/100/2013-129 zo dňa 31. 10. 2013 súd vyhovel návrhu žalovaného a povolil obnovu konania vedeného na súde prvej inštancie pod

sp. zn. 4C/109/2010 s odôvodnením, že žalovaný sa z iných súdnych konaní dozvedel o výpovediach svedkov, ktoré môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktorí sa vyjadrovali k tzv. natáčaniu peňazí na rulete, ktoré bolo potom zastrešované zmluvami o pôžičke. Uvedené uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/376/2014-148 zo dňa 24. 04. 2015, majúc za to, že žalovaný v rámci obnovy konania uviedol nové dôkazy, ktoré nemohol použiť v pôvodnom konaní a týmito novými dôkazmi sú výpovede svedkov F. N., L. R. a L. D. v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/8/2012, ako aj ďalším novým dôkazom je výpoveď U. S.. Uznesenie o povolení obnovy v konaniach sa stalo právoplatným dňa 16. 02. 2016. Súd po povolení obnovy doplnil dokazovanie oboznámením sa so spismi OS Topoľčany sp. zn. 7C/100/2013, 6C/8/2012, 5C/14/2008 a 8C/25/2009, ako aj výsluchom svedkov: L. R., L. Y., C. B., T. W., B. U. a D. U., pričom zistil, že sporové strany dňa 28. 11. 2006 uzavreli zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca ako veriteľ poskytol ako dlžníkovi pôžičku vo výške 550.000 Sk a to v celosti, v hotovosti, pred podpisom tejto zmluvy a dlžník svojím podpisom potvrdil prevzatie peňazí a zaviazal sa pôžičku vrátiť najneskôr do 29. 01. 2007. Dňa 23. 01. 2008 sporové strany uzavreli zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca ako veriteľ dňom podpísania zmluvy požičal žalovanému ako dlžníkovi sumu 525.000 Sk a dlžník podpísaním zmluvy potvrdil prevzatie peňazí a súčasne sa zaviazal predmetnú sumu vrátiť v mesačných splátkach po 6.500 Sk. Zároveň sa dohodli, že pôžička sa úrokuje úrokom 9,5% ročne. Výzvou zo dňa 11. 01. 2010 žalobca cestou advokátky vyzval žalovaného na vrátenie peňazí z pôžičky zo dňa 23. 01. 2008 z dôvodu, že žalovaný nedodrжал splátkový kalendár.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba na zaplatenie sumy 16.795,70 eura s 9,5% ročným úrokom od 23. 01. 2008 nie je dôvodná, a preto ju v celom rozsahu zamietol. Pri svojom rozhodovaní súd zobral do úvahy dokazovanie vykonané pred povolením obnovy konania, ako aj ďalšie dôkazy produkované v rámci konania o povolenie obnovy a následne aj po povolení obnovy konania a tieto dôkazy hodnotil jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti. Je nesporné, že predmetom konania bolo zaplatenie sumy 16.795,70 eura s príslušenstvom na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi sporovými stranami dňa 23. 01. 2008. Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí), veriteľom dlžníkovi a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka, alebo odovzdaním krátkou cestou. Od zmluvy o pôžičke treba odlišiť tzv. dlžobný úpis, ktorým dlžník písomne potvrdzuje, že dlhuje veriteľovi určitú sumu; tento úpis môže byť dlžníkom vydaný aj po uzavretí zmluvy a môžu byť s ním spojené i účinky uznania dlhu. Jeho existencia uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu v tom, že dôkazné bremeno ohľadne dlhu v tej výške, na akú vyznieva dlžobný úpis, prechádza z veriteľa na dlžníka (rozsudok NS SR 5Cdo/55/98). Žalobca sa svojho nároku domáhal na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 s tým, že by malo ísť o zmluvu o pôžičke, ktorá nahrádza predchádzajúcu zmluvu o pôžičke, avšak z obsahu tejto zmluvy nevyplýva platná dohoda o nahradení doterajšieho záväzku novým záväzkom. Podľa obsahu tohto právneho úkonu teda nejde o dohodu v zmysle § 570 ods. 1, 2 OZ, ale ide o zmluvu o pôžičke so všetkými k tomu patriacimi náležitosťami, a teda pri tomto reálnom kontrakte sa vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi. Podľa názoru súdu nejde ani o tzv. dlžobný úpis, ktorým by dlžník písomne potvrdil, že dlhuje veriteľovi určitú sumu a z obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že je to zmluva o pôžičke, a teda nemôže ísť ani o uznanie dlhu podľa § 558 OZ, ktoré by muselo mať iné náležitosti. Na základe platne uzavretej zmluvy o pôžičke dňa 23. 01. 2008 nedošlo k vyplateniu peňazí, čo medzi stranami vôbec nie je sporné. Podľa tvrdenia žalobcu zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 mala nahrádzať predchádzajúcu zmluvu o pôžičke, avšak obsah tejto zmluvy tomuto tvrdeniu nezodpovedá. Pokiaľ by malo ísť o nahradenie predchádzajúcej zmluvy, tak v zmluve o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 to malo byť určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené a takýto právny úkon by potom nahrádzal predchádzajúcu zmluvu o pôžičke. Z obsahu zmluvy však jednoznačne vyplýva, že ide o zmluvu o pôžičke a na základe takejto zmluvy sa žalobca v súdnom konaní domáhal plnenia zo strany žalovaného, pričom bolo jeho povinnosťou preukázať, že dňa 23. 01. 2008 (ako to vyplýva z obsahu zmluvy) došlo aj k reálnemu odovzdaniu peňazí. Uvedenú skutočnosť však žalobca nepreukázal a ani nepreukazoval, pretože bolo nesporné, že k odovzdaniu peňazí dňa 23. 01. 2008 vôbec nedošlo.

Súd pri rozhodovaní o žalobe musel posudzovať skutkové okolnosti vychádzajúce zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008, a pokiaľ sa žalobca pri uplatnení svojho nároku opieral o iné skutkové okolnosti (zmluva o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 a výpovede svedkov B. a B. potvrdzujúce odovzdanie peňazí dňa 28. 11. 2006), ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie samotného nároku, tak to nie je možné považovať za doplnenie žaloby, ale za jej zmenu, o ktorej musí súd rozhodnúť v zmysle § 95 ods. 2 OSP a od 01. 07. 2016 podľa § 142 a § 143 CSP (rozsudok NS SR sp. zn. 1M Obdo V 19/2007). Podľa § 140 ods. 1 CSP sa za zmenu žaloby považuje aj uplatňovanie iného práva a podľa ods. 2 i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Žalobca však v priebehu konania nenavrhol zmenu žaloby s poukazom na to, že plnenia sa domáha podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006, a

preto súd musel pri posudzovaní nároku žalobcu vychádzať zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008, ktorú ako už bolo vyššie uvedené, nie je možné považovať za dohodu podľa § 570 ods. 1, 2 OZ s účinkami podľa § 571 OZ. Z obsahu žaloby je jednoznačné, že žalobca si svoj nárok uplatnil s poukazom na zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008, avšak svoje dokazovanie zameril na zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 a na reálne odovzdanie peňazí v uvedený deň a z toho vyplýva, že ide o úplne iné skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje žalobou uplatnený nárok, pretože pri oboch zmluvách ani nejde o rovnaké plnenie (pri prvej zmluve bola pôžička vo výške 550.000 Sk a pri druhej zmluve vo výške 525.000 Sk spolu s úrokmi vo výške 9,5% ročne), a teda takýto procesný úkon treba považovať za zmenu žaloby, o ktorej musí súd rozhodnúť. Keďže k zmene žaloby nedošlo, tak súd, posudzujúc nárok žalobcu na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 dospel k záveru, že tento nie je dôvodný a žalobu v celom rozsahu zamietol. Zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 síce obsahuje základné náležitosti zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ, ale žalobca nepreukázal odovzdanie predmetu pôžičky dňa 23. 01. 2008 tak, ako je uvedené v zmluve. Pokiaľ na prvom pojednávaní dňa 11. 06. 2010 žalobca uvádzal, že zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 nahrádzala predchádzajúcu zmluvu uzavretú dňa 28. 11. 2006, tak tento jeho názor bol podporený iba výpoveďou svedka T. I. U., ktorý zmluvu zo dňa 23. 01. 2008 spisoval ako advokát, avšak obsah zmluvy nezodpovedá týmto tvrdeniam, a ak skutočne malo ísť o zmluvu nahrádzajúcu predchádzajúcu zmluvu o pôžičke, tak to malo byť výslovne uvedené v zmluve zo dňa 23. 01. 2008. Žalovaný tiež nepotvrdil, že by malo ísť o zmluvu o pôžičke, ktorá nahrádza predchádzajúcu zmluvu, pretože od začiatku popieral existenciu akejkoľvek pôžičky a uzavretie platnej zmluvy s tým, že zmluvu zo dňa 23. 01. 2008 podpísal len pod nátlakom.

Predchádzajúce právoplatné rozsudky súdov prvej a druhej inštancie síce vychádzali zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 s tým, že táto mala nahrádzať predchádzajúcu zmluvu zo dňa 28. 11. 2006, avšak bližšie sa nezaoberali obsahom zmluvy zo dňa 23. 01. 2008, ktorá musela byť uzavretá písomne, nakoľko aj predchádzajúca zmluva zo dňa 28. 11. 2006 bola uzavretá písomne a prihliadli iba na tvrdenie žalobcu a svedka T. U. o nahradení jednej zmluvy inou zmluvou. V zmluve o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 však nie je žiadna zmienka o predchádzajúcej zmluve o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 a o nahradení záväzku novým záväzkom v zmysle § 570 ods. 1 OZ a v dôsledku toho nemohlo dôjsť k zániku záväzku zo dňa 28. 11. 2006 a k vzniku povinnosti dlžníka plniť nový záväzok. Pokiaľ sa súd druhej inštancie vo svojom rozsudku č. k. 9Co/40/2011-157 zo dňa 26. 05. 2011 zaoberal odovzdaním predmetu pôžičky, ktoré bolo potvrdené svedkami C. B. a R. B., tak týmito dôkazmi sa iba preukazovalo odovzdanie peňazí dňa 28. 11. 2006, ale nie dňa 23. 01. 2008, i keď podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 malo dôjsť k odovzdaniu peňazí v tento deň, čo však v konaní nikto netvrdil a ani to nebolo predmetom dokazovania. Zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 neobsahuje náležitosti dohody podľa § 570 ods. 1, 2 OZ a z vyjadrenia žalovaného ani nevyplýva, že by zodpovedalo jeho vôli nahradenie predchádzajúcej zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 novou zmluvou. Keďže zmluva o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 bola uzavretá písomne, tak podľa § 40 ods. 2 OZ bolo možné zmeniť alebo zrušiť takúto dohodu iba písomne a tomu zodpovedá aj ustanovenie § 570 ods. 2 OZ, pričom v písomnej zmluve zo dňa 23. 01. 2008 by musela byť výslovne uvedená vôľa účastníkov predchádzajúcej zmluvy o jej nahradení novou zmluvou. Súd preto považoval zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 a zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 za dva samostatné právne úkony a bolo vecou žalobcu, na základe ktorej z týchto zmlúv sa bude domáhať plnenia od žalovaného. Je nesporné, že pri uplatnení pohľadávky žalobcu podľa zmluvy zo dňa 28. 11. 2006 by bolo právne postavenie žalovaného celkom iné (vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného v písomnom vyjadrení zo dňa 21. 11. 2016 na č. l. 267, ktorá by v tomto prípade bola dôvodná) ako pri uplatnení pohľadávky podľa zmluvy zo dňa 23. 01. 2008 a zároveň by bolo jeho právne postavenie iné, ak by zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 mala nahrádzať predchádzajúci záväzok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006. Na uvedené musel súd zobrať zreteľ pri opätovnom rozhodovaní o nároku žalobcu po povolení obnovy konania, pričom musel prihliadať na všetko, čo vyšlo najavo v pôvodnom konaní aj v obnovenom konaní (§ 416 CSP). Keďže žalobca si svoj nárok od podania žaloby uplatňoval s poukazom na zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 a v priebehu konania nebolo rozhodnuté súdom o zmene žaloby uznesením, tak súd sa mohol zaoberať iba skutkovým základom vychádzajúcim zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008, ktorú nie je možné považovať za nový záväzok nahrádzajúci predchádzajúcu zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006, ale za samostatný právny úkon, čo vyplýva aj z výzvy advokátky zo dňa 11. 01. 2010 na č. l. 6, pričom pri tejto zmluve o pôžičke nebolo preukázané odovzdanie predmetu pôžičky, t. j. sumy 525.000,-Sk dňa 23. 01. 2008. Z uvedených dôvodov súd podľa § 417 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol, čím zmenil pôvodné rozhodnutia vo veci samej a nahradil ich novým rozhodnutím.

O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške, keďže žalovaný bol v konaní úspešný, a preto má právo na náhradu trov pôvodného konania i obnoveného konania (§ 417 ods. 3 CSP).

2. Rozsudok súdu prvej inštanície napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia žalobe v celom rozsahu, ako aj priznania náhrady trov pôvodného konania, ako aj obnoveného konania v plnej výške. Namietal, že súd prvej inštanície na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec. Poukázal na predchádzajúce rozhodnutia, a to rozsudok OS Topoľčany sp. zn. 4C/109/2010-118 zo dňa 19. 11. 2010, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel, ako aj rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/40/2011 zo dňa 26. 05. 2011. Po povolení obnovy konania súd prvej inštanície vykonal dôkazy, a to výsluch svedkov, a na základe takéhoto dokazovania nahradil pôvodné vyššie uvedené rozsudky a žalobu zamietol. Namietal, že opodstatnenie zmeny predchádzajúceho rozsudku súd stavia na skutočnosti, ktorú uvádza v bode 18. a 20., pričom uvedené tvrdenia sú v hrubom rozpore s vyjadreniami rovnakého súdu v predošlom konaní, kedy sám súd v rozsudku zo dňa 19. 11. 2010 sp. zn. 4C/109/2010-118 dospel k záveru, že „Zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 možno považovať za tzv. dlžobný úpis, ktorým odporca písomne potvrdil, že dlhuje sumu 525.000 Sk.“ Ďalej poukázal na to, že žiaden z vykonaných dôkazov v rámci obnovy konania, teda výpovede svedkov nepreukazujú také skutočnosti, ktoré by mali za následok zmeny pôvodného rozsudku, a teda súd vyvodil záver, ktorého podkladom nie sú žiadne z novovykonaných dôkazov. Jednotlivé výpovede svedkov uvádzajú okolnosti ohľadom tzv. „natočenia peňazí“ v hazardných hrách, ktoré pre toto konanie považuje za irelevantné, pretože s uvedeným konaním nijakým spôsobom nesúvisia a nie sú ani spôsobilé ovplyvniť prípadné rozhodnutie vo veci. Svedok C. B. priamo potvrdil odovzdanie predmetu pôžičky. Súd prvej inštanície prihliadol aj na iné konania, v ktorých je žalobcom p. T. L., pričom tieto konania nemožno použiť pre účely tohto konania, nakoľko každé z konaní bolo posudzované na základe individuálnych skutočností a súd sa s nimi na základe týchto skutočností vypořiadal. Pre žalobcu je nepochopiteľné, aby súd prvej inštanície mohol vôbec konštatovať (bod 20. rozsudku), že predchádzajúce právoplatné rozsudky súdov prvej a druhej inštanície síce vychádzali zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 s tým, že táto mala nahrádzať predchádzajúcu zmluvu zo dňa 28. 11. 2006, avšak bližšie sa nezaoberali obsahom zmluvy zo dňa 23. 01. 2008. Dôvody, pre ktoré nakoniec súd prvej inštanície po povolení obnovy žalobu zamietol, boli žalovaným uvádzané už v jeho vyjadrení zo dňa 21. 11. 2016, a preto by súd na tento dôvod nemal ani prihliadať. V súvislosti s konaním o povolenie obnovy poukázal na ust. § 408 CSP, ktorý uvádza, že „dôvody obnovy konania možno meniť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.“ Zároveň poukázal na ust. § 411 CSP.

3. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštanície podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Na rozdiel od tvrdení žalobcu, je presvedčený, že súd dôkazy vykonané v priebehu pôvodného konania v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj v konaní po povolení obnovy konania, správne vyhodnotil a dospel aj k správnym právnym záverom. Súd prvej inštanície správne rozhodol, keď žalobu zamietol, pričom svoje rozhodnutie jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil, pričom uvádzané dôvody plne korešpondujú s prednášanými skutkovými a právnymi tvrdeniami, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Každá zo strán okolností tohto nároku opisuje rozdielne, nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalobcu, že pre rozhodnutie súdu sú irelevantné dôkazy, ktorými svojimi skutkové tvrdenia popiera žalovaný. Rovnako nesúhlasil s jeho názorom, že súd prvej inštanície nemal v konaní použiť dôkazy z iných obdobných konaní, ak v rámci konania o podanej žalobe boli dôkazy vykonané v rámci týchto konaní. Tieto boli riadne oboznámené (bez námietok zo strany žalobcu) a nepochybne majú vzťah k prejednávanej veci. Žalobcom poukazované ust. § 408 CSP vôbec nesúvisí s možnosťou predkladať dôkazy a vyjadrovať sa v konaní po povolení obnovy konania, keďže toto konanie sa vzťahuje výlučne na konanie o žalobe na obnovu konania, a nie na konanie po právoplatnom povolení obnovy konania.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania a zistení, že spĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379 a § 380 CSP) a skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštanície, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 219 ods. 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať

dokazovanie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Prijatím zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s účinnosťou od 01. 07. 2016 došlo k zrušeniu zák. č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Znamená to, že nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikability procesno-právnych noriem, a teda sa použije na všetky konania a to i na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku s výnimkami z tohto základného pravidla ustanovenými v § 470 ods. 2 CSP.

6. Predmetom konania je v danej veci žaloba podaná na súde prvej inštancie dňa 01. 02. 2010, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 16.795,70 eura s úrokom vo výške 9,5% ročne od 23. 01. 2008 do zaplatenia z titulu uzatvorenej zmluvy o pôžičke dňa 23. 01. 2008, ktorou sa žalovaný zaviazal mu vrátiť požičanú sumu vo výške 525.000 Sk v mesačných splátkach po 6.500 Sk, pričom zároveň dlžník (žalovaný) bral na vedomie, že v prípade nedodržania splátkového kalendára sa stáva dlh splatným v jeho zostatku. Z bodu 1/ zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 vyplýva, že veriteľ (žalobca) pri podpise tejto zmluvy požičal dlžníkovi (žalovanému) sumu 525.000 Sk. Rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 19. 11. 2010 č. k. 4C/109/2010-118 bolo žalobe vyhovieť z dôvodu, že na základe vykonaného dokazovania súd považoval žalobu za dôvodnú, keď mal za preukázané, že zmluvou zo dňa 28. 11. 2006 sporové strany uzavreli zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca mal poskytnúť žalovanému pôžičku vo výške 550.000 Sk, pričom z tejto pôžičky vrátil len sumu 25.000 Sk. Žalobca podal na súde žalobu dňa 22. 05. 2007 na zaplatenie 525.000 Sk, pričom uvedené konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia návrhu. Dňa 23. 01. 2008 strany sporu uzavreli novú zmluvu o pôžičke na sumu 525.000 Sk, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 6.500 Sk a zároveň si dohodli úrok vo výške 9,5% ročne. Táto zmluva mala nahrádzať predchádzajúcu zmluvu zo dňa 28. 11. 2006. Rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 26. 05. 2011 sp. zn. 9Co/40/2011.

7. Okresný súd Topoľčany uznesením zo dňa 31. 10. 2013 č. k. 7C/100/2013-129 povolil obnovu konania vedeného na OS Topoľčany pod sp. zn. 4C/109/2010. Uvedené uznesenie bolo z dôvodu podaného odvolania preskúmané Krajským súdom v Nitre, ktorý svojím uznesením zo dňa 24. 04. 2015 č. k. 5Co/376/2014-148 preskúmal napadnuté uznesenie a toto ako vecne správne potvrdil. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ obnovy konania (žalovaný v tomto konaní) uviedol nové dôkazy, ktoré nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré mu môžu prívodiť priaznivejšie rozhodnutie. Týmito dôkazmi sú výpovede svedkov - F. N., L. R. a L. D. na pojednávaní dňa 21. 11. 2012 v konaní navrhovateľa T. L. proti odporcovi U. S., vedenom pod sp. zn. 6C/8/2012. Ďalším novým dôkazom je výpoveď U. S. dňa 08. 06. 2012. Všetci sa vyjadrili v tom zmysle, že Jozef Mitošinka peniaze nepožičiaval, ale umožnil hrať na automatoch bez toho, aby vložili svoje peniaze, ale im „natočil“ ruletu opakovane svojou bankovkou, tak ako to bolo i v prípade T. D. (žalovaného). O nových dôkazoch sa navrhovateľ obnovy konania (žalovaný) mohol dozvedieť najneskôr dňa 21. 11. 2012 a návrh na povolenie obnovy konania podal dňa 21. 02. 2013, teda v zákonnej 3-mesačnej lehote. Odvolací súd preto dospel k záveru, že sú tu dôvody obnovy konania, pričom súd prvej inštancie rozhodol v súlade s príslušnými ustanoveniami a plne sa stotožnil s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie. Rozhodnutie o povolení obnovy konania nadobudlo právoplatnosť 16. 02. 2016. Súd prvej inštancie po povolení obnovy konania doplnil dokazovanie oboznámením sa so spismi svojho súdu pod sp. zn. 7C/100/2013, 6C/8/2012, 5C/14/2008 a 8C/25/2009, ako aj výsluchom svedkov L. R., L. Y., C. B., T. W., B. U. a D. U. a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Predchádzajúce právoplatné rozsudky súdov prvej a druhej inštancie vychádzali zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 s tým, že táto mala nahrádzať predchádzajúcu zmluvu zo dňa 28. 11. 2006. V zmluve o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 sa však nenachádza žiadna zmienka o predchádzajúcej zmluve o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 a o nahradení záväzku novým záväzkom v zmysle § 570 ods. 1 OZ, v dôsledku toho nemohlo dôjsť k zániku záväzku zo dňa 28. 11. 2006 a k vzniku povinnosti dlžníka plniť nový záväzok. Zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 neobsahuje náležitosti dohody podľa § 570 ods. 1, 2 OZ a z vyjadrenia žalovaného ani nevyplýva, že by zodpovedalo jeho vôli nahradenie predchádzajúcej zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 novou zmluvou. Keďže zmluva o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 bola uzatvorená písomne, tak podľa § 40 ods. 2 OZ bolo možné zmeniť alebo zrušiť takúto dohodu iba písomne a tomu zodpovedá aj ust. § 570 ods. 2 OZ, pričom v písomnej zmluve zo dňa 23. 01. 2008 by musela byť vyslovene uvedená vôľa účastníkov

predchádzajúcej zmluvy o jej nahradení novou zmluvou. Súd preto považoval zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 a zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 za dva samostatné právne úkony a bolo preto vecou žalobcu, na základe ktorej z týchto zmlúv sa bude domáhať plnenia od žalovaného. Súd preto zobral zreteľ na uvedené pri opätovnom rozhodovaní o nároku žalobcu po povolení obnovy konania, pričom prihliadol aj na všetko, čo vyšlo najavo v pôvodnom konaní, ale aj obnovenom konaní. Keďže si žalobca uplatňoval svoj nárok od podania žaloby s poukazom na zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008, súd sa preto zaoberal iba skutkovým základom vychádzajúcim zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008, ktorú nie je možné považovať za nový záväzok nahradzujúci predchádzajúcu zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006, pričom pri zmluve zo dňa 23. 01. 2008 nebolo preukázané odovzdanie predmetu pôžičky, t. j. sumy 525.000 Sk dňa 23. 01. 2008. Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol, čím zmenil pôvodné rozhodnutie vo veci a nahradil ho novým rozhodnutím.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalobcom preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a konanie, ktoré mu predchádzalo, zároveň bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, a konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo počas konania vyšlo najavo (§ 191 CSP) a vec napokon i správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, a preto ho podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil. Zároveň konštatuje, že súd prvej inštancie rozsudok aj v dostatočnej miere a správne, tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, a preto na správnosť týchto dôvodov v zmysle § 387 odsek 2 CSP iba poukazuje.

10. Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietal nesprávne právne posúdenie veci, ako aj to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

11. Ustálená judikatúra chápe nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k meritu veci na prvom mieste nesprávnu aplikáciu právnej normy na riadne zistené skutočnosti vyplývajúce z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. Navyše, právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych noriem ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo zistených skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (rozsudok NS SR z 25. 01. 2017 10Sžo 230/2015).

12. Žalobca namieta opodstatnenie zmeny rozsudku, keď súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 v hrubom rozpore s vyjadreniami rovnakého súdu v predošlom konaní, kedy sám v rozsudku zo dňa 19. 11. 2010 sp. zn. 4C/109/2010-118 dospel k záveru, že zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 možno považovať za tzv. dlžobný úpis, ktorým odporca písomne potvrdil, že dlhuje sumu 525.000 Sk. Ďalej namietal, že žiaden z vykonaných dôkazov v rámci obnovy konania, t. j. výpovede svedkov (L. R. L. Y., T. W., B. U. a D. U.) nepreukazujú také skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu pôvodného rozsudku a súd vyvodil záver, ktorého podkladom nie sú žiadne z novovykonaných dôkazov.

13. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu. Právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V čase rozhodovania v danej veci o povolení obnovy konania upravovalo obnovu konania ust. § 228 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého podľa písmena a/ a b/ skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania v zmysle uvedeného ustanovenia len vtedy, ak ich účastník, ktorý obnovu navrhuje, nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní (sú pre účastníka v porovnaní s pôvodným konaním

“nové“) a súčasne môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Návrh na obnovu konania musí v takom prípade obsahovať označenie dôkazov, ktorými sa má dôvodnosť preukazovať. V konaní o návrhu na obnovu konania má dve štádiá: 1/ súd musí rozhodnúť, či obnovu konania povoľuje a ak ju pripustí 2/ musí rozhodnúť vo veci samej tzv. iudicium rescissorium. V prvom štádiu, kedy súd rozhoduje, či obnovu konania pripúšťa, súd skúma splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania (či je návrh podaný včas, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova prípustná a či sa opiera o zákonný dôvod). Keď súd obnovu konania povolí v ďalšom štádiu iudicium rescissorium koná vo veci samej.

14. Návrh na obnovu konania teda prejedná vždy súd, ktorý vo veci rozhodoval v prvej inštancii a to aj v prípade, ak sa návrhom na obnovu konania napáda rozsudok odvolacieho súdu. Pre prvú fázu obnovy konania platia primerane ustanovenia o konaní na súde prvej inštancie. Prvá fáza obnovy konania sa končí vydaním uznesenia (iudicium rescindens), ktorým sa obnova konania povolí alebo sa návrh na obnovu konania zamietne. Po právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania súd ex officio vec znovu prejedná. Pôjde o výnimku zo zásady formálnej právoplatnosti rozhodnutia, v zmysle ktorej o veci meritórne skončenej právoplatným rozhodnutím súdu nemožno rozhodovať znova. Obe konania, to znamená pôvodne obnovené, ako aj pôvodné i nové rozhodnutie tu tvoria jeden celok v zmysle zásady jednotnosti konania alebo arbitrárneho poriadku. Podľa tejto zásady súd v obnovenom konaní prihliada na všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj obnovenom konaní. Ak v dôsledku posúdenia týchto skutočností a dôkazov súd dospeje k názoru, že napádané rozhodnutie je vecne správne, obnovené konanie sa končí vydaním uznesenia, ktorým sa zamietá návrh na zmenu pôvodného rozhodnutia. Vecná správnosť sa posudzuje z hľadiska meritórneho rozhodnutia (rozhodnutie vo veci samej obsiahnuté vo výrokovvej časti). Ak súd naopak zistí, že sú tu dôvody pre zmenu pôvodného rozhodnutia, vydá nové rozhodnutie vo veci samej, ktorým nahrádza pôvodné rozhodnutie (iudicium rescissorium). Na pôvodné rozhodnutie sa neprihliada, hoci sa formálne nezruší, ale je nahradené novým rozhodnutím. V novom rozhodnutí súd rozhodne potom aj o náhrade trov pôvodného konania, ako aj konania o obnove.

15. Vo svetle vyššie uvedeného je nesporné, že až do nového rozhodnutia je potrebné na pôvodné, ako aj obnovené konanie nazerať ako na jeden celok. To znamená, že nové rozhodnutie vydané po povolení obnovy podlieha rovnakému režimu, ako keby išlo o rozhodnutie vydané v pôvodnom konaní. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, ktorý namietal, že predchádzajúcimi rozhodnutiami bola zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 a novým rozhodnutím posúdená inak, v hrubom rozpore s odôvodnením v predošlom konaní. Súd prvej inštancie preto v obnovenom konaní mohol prihliadnuť na všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli najavo tak pri pôvodnom konaní, ako aj v tomto konaní. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie nepochybil, keď opätovne posúdil nárok žalobcu titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008, tak ako to bolo uvedené i v podanej žalobe a správne sa zaoberal potom i tvrdením žalobcu, že táto zmluva o pôžičke mala nahrádzať predchádzajúcu zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006.

V zmysle ust. § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa veriteľ dohodne s dlžníkom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok. Podľa odseku 2 citovaného §-u, ak sa nahrádza záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o zriadení nového záväzku uzavrieť písomne. To isté platí, ak sa nahrádza i premlčaný záväzok.

Uvedené citované zákonné ustanovenie upravuje tzv. privátnu nováciu, ktorou sa dohodou zmluvných strán ruší povinnosť dlžníka z doterajšieho záväzkového vzťahu a namiesto neho sa zriaďuje záväzok nový. Súčasne zaniká doterajšie právo veriteľa, vzniká pohľadávka nová, založená touto dohodou. Dohodu podľa § 570 OZ možno uzavrieť za podmienky, že pôvodný záväzok je platný. Novácia sa nemôže týkať záväzku absolútne neplatného alebo záväzku, ktorý zanikol. K tomu, aby mohlo dôjsť k zániku pôvodného záväzku a jeho nahradením novým záväzkom je potrebné splnenie 4 podmienok: a/ existencia platného záväzku, ktorý má byť zrušený, b/ zriadenie nového záväzku namiesto starého, c/ rozdiel medzi novým a pôvodným záväzkom, d/ vôľa zrušiť pôvodný záväzok a nahradiť ho novým záväzkom a dohoda medzi pôvodným dlžníkom a veriteľom. Vôľa účastníkov dohody o zriadení nového záväzku musí nepochybne vyplývať z dohody o novácii. Tento úmysel strán nemožno prezumovať. V prípade pochybností sa nový záväzok nepovažuje za náhradu doterajšieho, a naopak, starý záväzok sa nepovažuje za zrušený, ak môže nový záväzok podľa svojej povahy, obsahu a účelu vedľa neho obstáť. Bude sa mať za to, že dlžník prevzal na seba ešte ďalší záväzok, pričom veriteľ môže požadovať

splnenie svojej pohľadávky na základe oboch právnych titulov. V takomto prípade by nešlo o privátnu nováciu, ale o kumulatívnu nováciu.

16. Súd prvej inštancie správne v zmysle vyššie uvedeného považoval zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006 a zmluvu o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 za dva právne samostatné úkony, keď zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 nevyplývalo, že by zodpovedalo vôli strán, že sa dohodli o zriadení nového záväzku. Je teda nesporné, že zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 neobsahovala náležitosti dohody v zmysle § 570 odsek 1, 2 OZ a že v zmluve o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 sa absolútne nezakotvila dohoda medzi pôvodným dlžníkom a veriteľom, resp. vôľa nahradiť pôvodný záväzok novým záväzkom. Zmluva o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 obsahuje všetky náležitosti zmluvy o pôžičke v zmysle ust. § 657 a § 658 ods. 1 OZ. Pokiaľ si žalobca uplatňoval svoj nárok práve z titulu tejto uzatvorenej zmluvy o pôžičke, je nesporné, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu peňazí veriteľom dlžníkovi. Keďže samotný žalobca ani netvrdil, že k odovzdaniu peňazí došlo dňa 23. 01. 2008, kedy bola podpísaná táto zmluva o pôžičke, pričom žalovaný počas celého konania popieral akúkoľvek pôžičku, či už na základe zmluvy zo dňa 23. 01. 2008 alebo zmluvy zo dňa 28. 11. 2006, súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, keď konštatoval, že podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 nedošlo k odovzdaniu predmetu pôžičky, t. j. sumy 525.000 Sk a z uvedených dôvodov preto správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

17. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní namietal, že žiaden z vykonaných dôkazov v rámci obnovy konania, a teda najmä svedecké výpovede nepreukazujú také skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia, je potrebné uviesť, že v širších okolnostiach prípadu práve jednotlivé svedecké výpovede svedka Y., W., U., U. v zhode vykresľovali situáciu v reštaurácii u žalobcu, v ktorej sa nachádzala ruleta a na ktorej sa „natáčali“ peniaze, a takto sa u žalobcu zadlžilo viacej ľudí, medzi nimi i žalovaný. Žalobca teda nepožičiaval svoje peniaze, ale tie, ktoré „natáčal“ na rulete. Taktikou žalobcu sa potom stalo u účastníkov vo viacerých konaniach, ktoré prebehli a ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uvádza, že na základe fiktívnych zmlúv o pôžičke (pričom nešlo o reálnu pôžičku peňazí), ale natočené peniaze na rulete, a ich následné prehry si žalobca ošetroval zmluvami o pôžičkách, ktoré dal podpísať svojim akože „dlžníkom“. Vypočutí svedkovia v iných konaniach uvádzaných súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku vypovedali v tom zmysle, že nebolo žiadnym tajomstvom, že žalobca dokázal aj s jednou bankovkou natočiť hráčovi aj státisíce korún a potom sa spisovali kadejaké pôžičkové zmluvy, čo je prípad i žalovaného v tomto konaní. Práve dôkazy vykonané v rámci povolenej obnovy konania, a to najmä svedecké výpovede, ako aj konania, s ktorými sa súd prvej inštancie oboznámil, vážne spochybnili vierohodnosť žalobcu, ktorý síce predložil písomnú zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006, podľa ktorej mal poskytnúť žalovanému pôžičku vo výške 550.000 Sk, avšak táto skutočnosť a to reálne odovzdanie predmetu pôžičky bolo spochybnené ďalším dokazovaním po povolení obnovy, a preto je možné konštatovať, že neexistoval ani platný záväzok podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 11. 2006. I z tohto ďalšieho dôvodu, t. j. z dôvodu neexistencie pôvodného záväzku nebolo možné uzavrieť dohodu v zmysle § 570 OZ. Prvotným dôvodom, prečo žalobca nebol úspešný svojho nároku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23. 01. 2008 však je skutočnosť, že táto neobsahuje náležitosti dohody podľa § 570 ods. 1, 2 OZ, keď vôľa účastníkov dohody o zriadení nového záväzku absolútne nevyplývala z dohody o novácii.

18. Pokiaľ žalobca napokon vo svojom odvolaní poukazoval na ust. § 408 a § 411 CSP, v zmysle ktorých dôvody obnovy konania možno meniť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania a tvrdenie, že rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný, je poukaz na tieto zákonné ustanovenia v danej veci bezpredmetný. Je potrebné sa stotožniť s vyjadrením právneho zástupcu žalovaného, že uvedené ustanovenia súvisia s konaním v prvej fáze povolenia obnovy konania, pričom v danej veci už bola obnova konania právoplatne povolená.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj z dôvodov uvedených odvolacím súdom, odvolací súd ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).